

Een ongewone ochtend

Zoals iedere zondagochtend zit ik bij de ingang van de grote schuur en kijk naar de kinderen die van alle kanten naar mij toe rennen. Een aantal ken ik al, die zijn hier eerder geweest. Anderen zie ik voor het eerst. Zodra ze om mij heen staan, stel ik mezelf voor:

‘Hooiiiiii, weten jullie wie ik ben?’

‘Jahaaa... neehee!’

‘Ik bennnn...’

‘Holly D,’ vullen enkelen mij aan.

‘Samen met mijn vader woon ik op deze camping, mijn vader is hier lekker de baas.’

Ik steek mijn tong uit en loop, achtervolgd door de groep, de schuur in. Daar spring ik het podium op. Ik voel het hout onder mij bewegen en hoor het kraken. Wel tachtig ogen kijken gretig mijn kant op.

‘Vanmiddag gaan we een levend computerspel spelen. Daar hebben we materialen bij nodig. Die gaan we zo meteen maken en verzamelen. Ik zal vertellen wat jullie kunnen gaan knutselen en hoe...’

Na mijn uitleg wachten ze popelend op de slogan.

‘Ik hoop dat jullie vanmiddag allemaal meedoen.’

Hierrr komt ieieieie: Lach, maak plezier en...'

'Denk dus niet aan thuis!' gillen ze.

Ik maak een diepe buiging, zwaai en geef ze mijn entertainmentlach.

Wanneer het kladderclubuur voorbij is, loop ik naar het veld waar mijn tent staat.

De temperatuur is zacht, de lucht ruikt fris. Ik ga in mijn hangmat liggen, schuif mijn handen onder mijn hoofd en kijk naar de zon die lichtjes door de bewolking schijnt en een paar wolken die langzaam wegdrijven. Plotseling staat mijn vader naast me. Ik kijk naar opzij en zie aan zijn gezicht dat er iets is. Het lijkt dan alsof zijn wenkbrauwen donkerder zijn en zijn lippen dunner. Nog voordat hij iets zegt, zit ik al rechtop.

'Holly D, luister. Ik weet dat je het hier naar je zin hebt.' Hij slikt. 'Hoe moet ik je dit zeggen,' zegt hij terwijl hij bedenkelijk naar beneden staart. 'Ik wil dat je deze vakantie bij Frits op de camping gaat logeren. Het is tijd dat je iets gaat ontdekken wat hier niet lukt.' Hij draait zich om en vertrekt naar het toiletgebouw.

Wat? Deze camping verlaten? Maar? Nee!

Haastig rol ik uit mijn hangmat, ren naar het gebouw toe en trek in het herentoilet aan alle deuren. De deuren die opengaan gooi ik met een smak weer dicht. 'Hoe kun je zoiets bedenken, mijn eigen vader!' schreeuw ik.

Een paar gasten die hun handen staan te wassen of zich in de spiegel bekijken, staren mij verbaasd aan. Met een woeste blik kijk ik terug. Ik zie in de spiegel dat mijn wenkbrauwen donkerder lijken en mijn lippen dunner en dat er een diepe frons in mijn voorhoofd zit.

‘Zoho, jij kunt boos kijken,’ zegt een bemoeizuchtige gast.

‘Nou en! Papa, waarom zeg je niks? Ik weet dat je hier bent.’ Er volgt geen antwoord.

Stampend loop ik het gebouw uit, terug naar mijn plek. Daar kruip ik in mijn tent, waar de lucht nog ruikt naar mijn mufte slaapgeur vermengd met zweet en besluit dat ik er de hele dag blijf. Wat denkt hij wel niet, mij zomaar wegsturen!

Zijn ene zin galmt door mijn hoofd: ‘Het is tijd dat je iets gaat ontdekken wat hier niet lukt.’

Wat moet ik dan ontdekken? Waarom déze vakantie? Wat is hij vaag.

Ach, laat ook maar, ik zoek het wel weer allemaal zelf uit.

'Dag'

'Holly D, ga je weg?'

'Ja.'

'Dat geeft niet hoor, wij gaan morgen ook,' zegt het meisje dat voor mij staat.

'Waar ga je naar toe?' vraagt haar opa. Hij gaat naast me op de stoep zitten, zijn tas met vers gebakken broodjes legt hij voor zich neer. Ik wend me af van de geur en haal mijn schouders op. Wat valt er te zeggen. De dagen nadat mijn vader zijn mededeling deed, heb ik hem niet meer willen spreken of zien. Oké, dat was nog niet zo makkelijk. Een campingbaas loopt overal en de kinderen vroegen hem wat er met mij aan de hand was. Ze zagen mij nauwelijks nog en mijn entertainmentrol werd door iemand anders opgevuld. Dus wilde mijn vader weten wat hij moest zeggen.

'Bedenk zelf maar wat, het is toch jouw idee,' gaf ik hem terug.

Ik was eerst alleen maar boos en niet van plan om weg te gaan. Maar nu lijkt het mij eigenlijk toch wel fijn om mijn vader een poos écht niet te hoeven zien. Daarom heb ik hem gisteren gezegd dat ik vandaag

wilde vertrekken. Alleen echt niet naar die Frits (een goede collega van mijn vader). Als ik het zelf heb uit te zoeken, dan doe ik dat ook!

Langzaam gaat het hek open. Het is mijn pa die op de knop drukt, tijd dus om te gaan.

Ik kijk nog even naar de enkele gasten, die al vroeg bij ‘het winkeltje’ hun boodschappen hebben gedaan en met hun kind bij mij staan. Daarna loop ik naar hem toe.

‘Dag,’ zeg ik en geef een korte, kille knuffel. Hij knijpt wat onhandig in mijn wang.

‘Pas goed op jezelf, Holly D.’

Ik knik.

‘Hier, dit is voor jou, misschien wil je me mailen of een blog bijhouden.’

‘Bedankt,’ mompel ik. Ik stop de tablet, met oplader, direct in mijn rugzak, hijs die op mijn rug en pak mijn koffer op wieltjes en mijn tent beet. Met mijn gezicht naar de grond gericht loop ik traag de oprijlaan af.

Op de hoek blijf ik staan en kijk naar het campingterrein. Aan de linkerkant van het hek rent een tweeling naar mij toe. ‘Tot volgend jaar, Holly D!’ Ze moeten er hard om lachen. Ikzelf vind er niks aan en grom een beetje. Bij de receptie staat mijn vader, leunend tegen de lantaarnpaal. Ik zucht, wens diep van binnen dat hij mij terug roept en zichzelf een grote stommerik vindt. Na enige minuten draai ik me om en loop de weg af.